

CO S PĚŤOU?

REŽIE, SCÉNÁŘ, KAMERA MARTIN TRABALÍK

HUDBA PETR MAZOUCH DRAMATURG IVO BYSTRČAN STŘIH MATĚJ BERAN ZVUK PETR KAČÍREK ŠIMON HERMANN KREATIVNÍ PRODUCENTKA ČT ALENA MÜLLEROVÁ PRODUCENT JAN BODNÁR

WWW.COSPETOUFILM.EU

producent CNOMON. koproducent Česká televize SAFE za finanční podpory MINISTERSTVO KULTURY 22 Consulting NAUTIS SLEEPWALKER FEELSALES hlavní mediální partner Radiožurnál mediální partneři TOTALFILM Voxpot RESPEKT

Záštita - Mgr. Klára Šimáčková Laurenciková - Zmocněnkyně vlády pro lidská práva

Dokumentární film
Martina Trabalíka

CO S PÉŤOU?

PRESSKIT

Film *Co s Péťou?* měl světovou premiéru
na Thessaloniki Documentary Festival 2025.
Česká premiéra filmu proběhne na letošním ročníku
MFDF Ji.hlava a do kin vstoupí 30. října.

Tagline:

Jaké jsou hranice lásky a sebeobětování?

Logline:

Po smrti manželky převezme pan Johec celodenní péči o syna Petra se závažnou poruchou autistického spektra a o dospívající dceru Vanessu.

Synopse:

Po náhlé smrti své ženy musí hlavní protagonista filmu Petr Johec převzít péči o dvě dospívající děti, dceru Vanessu a syna Petra, který trpí vážnou poruchou autistického spektra. Ovdovělý táta, který dříve často pracoval mimo domov, se nyní musí sám postarat o rodinu a udržet ji pohromadě. I když mnozí otcové v takové situaci od rodiny odchází, pan Johec se rozhodne této výzvě postavit čelem a podstupuje každodenní zápas – od obětavé péče o obě děti, přes finanční zajištění rodiny, až po každodenní péči o domácnost. Snímek zachycuje snahu Johecových o normální život, dotýká se otázky, kde jsou hranice lásky a rodičovství, a ukazuje, jak se jednotliví členové rodiny vyrovnávají s novou a nesnadnou životní situací. Dokument se věnuje také opomíjeným tématům, jako je systém sociální podpory a život pečujících, především ale zdůrazňuje sílu mezilidských vazeb v těžkých životních okamžicích. Druhý celovečerní film režiséra Martina Trabalíka, který sám několik let působil i na pozici osobního asistenta, je realistickou sondou do života na hranici společenských, fyzických i emocionálních možností.

Snímek **Co s Pétou?** natáčel režisér **Martin Trbalík** observačním způsobem tři roky. Sám má s Pétou a jeho tatínkem Petrem Johecem osobní zkušenost, neboť působil v Respitním centru Nautis jako osobní asistent a staral se zde také o Péťu. Díky tomuto vztahu se dostal do bezprostřední blízkosti hlavních protagonistů a mohl tak vytvořit intimní portrét rodiny Johecových a lidí, kteří jim na jejich nelehké cestě pomáhají.

“Chtěl jsem prostřednictvím filmu ukázat vytrvalost pana Johece navzdory nepřízní okolností a také silné pouto, které jeho, Péťu a Vannesu spojuje. Ukazujeme jejich běžný každodenní život, radosti, ale i pochyby a obtíže, kterým neustále musí čelit. Přál bych si, aby film přispěl k zamyšlení nad tím, kam se ubírá naše společnost. Mám pocit, že neustále hledáme technologická řešení bez ohledu na to, že technologie jsou jednou z hlavních příčin našich problémů. Filmem Co s Pétou? bych tedy chtěl především podpořit diskuzi o současných hodnotách,” říká režisér filmu **Martin Trbalík**.

“Rád bych, abychom filmem připomněli, že to nejdůležitější je naše zdraví. A aby si lidé na naše děti udělali jiný obrázek a zároveň, aby si uvědomili, že i takovéhle děti mezi námi jsou. A také bych si přál, aby i ostatní rodiny, které se starají o takto handicapované děti, byly vidět,” vysvětluje své pohnutky k natočení filmu jeden z hlavních protagonistů **Petr Johec starší**.

“S Martinem a rodinou Johecových jsme za ty roky, kdy dokument vznikal, zažili hodně. A i přes nejružnější nedostatky sociální podpory ve společnosti a téměř konstantní těžkosti v životě pečujících, jsem rád, že náš film zdůrazňuje především sílu mezilidských vazeb v nelehkých životních okamžicích a to hezké ve všednodennosti,” dodává producent filmu **Jan Bodnár**.

Záštitu nad filmem převzala **Klára Šimáčková Laurenčíková**, zmocněnkyně vlády pro lidská práva.

Film *Co s Pétou?* získal v březnu 2025 Zvláštní uznání Silver Eye East Doc Platform / Institute of Documentary Film.

Vyjádření poroty:

“Některé projekty nepotřebují dělat s dokumentární formou nic prokazatelně inovativního, jejich síla spočívá v poctivosti a integritě, s jakou přistupují ke svému tématu. Filmový projekt, kterému bychom rádi udělili Zvláštní uznání, je právě takovým filmem, který divákům poskytuje silný emocionální vhled do podob péče o milovanou osobu, a to i v případě, že nám tato osoba klade mnohé překážky bránící přijetí této lásky. Tímto filmem je *CO S PÉŤOU?* režiséra Martina Trabalíka.”

Martin Trabalík, režisér filmu *Co s Pétou?*

Martin Trabalík se ve své práci zabývá převážně sociálními a humanitárními tématy. V roce 2016 se během uprchlické krize začal věnovat dokumentární činnosti a od té doby pracoval na projektech v Náhorním Karabachu, Bangladéši, Ukrajině, Afghánistánu a dalších zemích. V roce 2018 získal cenu UNHCR a ocenění Czech Press Photo v kategorii Problémy dnešní doby, za svou práci o odsunu Rohingů z Myanmaru. V roce 2021 dokončil film *Incendios*, který se věnuje problematice lesních požárů v Jižní Americe. Film byl oceněn cenou Nejlepší celovečerní dokument na Mezinárodním filmovém festivalu v La Paz, získal Cenu prezidenta festivalu na festivalu EKO FILM 2022 a v Česku byl uveden i na festivalu Jeden svět a na nespočtu festivalů zahraničních. Dokumentární film *Co s Pétou?* je jeho druhý celovečerní film. Jako kameraman spolupracuje na pořadech České televize a TV Nova

Rozhovor s Martinem Trabalíkem, režisérem filmu Co s Pétou?

Proč jste se po letech filmování a fotografování v zahraničí zaměřil na lokální český příběh?

Jednou z mých motivací, když jsem začal fotit a točit, byla možnost se dostat na exotická místa a účastnit se “událostí, které hýbou světem.”

Postupem času mi ale začalo čím dál víc záležet na tom, aby moje práce měla alespoň nějaký, i když třeba jen nepatrný, dopad. Měl jsem pocit, že lokální téma mi umožní jít víc do hloubky a příběh má větší možnost zaujmout publikum a tím pádem i ovlivnit veřejné mínění.

Proč jste zvolil právě toto téma, které se týká zejména problematiky péče?

Je to téma, ke kterému mám osobní vztah z několika důvodů. Za prvé jsem pár let sám pracoval v sociálních službách a měl jsem bezprostřední zkušenost přímo z terénu. Snad ještě důležitější však byla zkušenost s duševní nemocí v mé blízké rodině a tedy jisté povědomí o tom, jak náročné může fungování takové rodiny být. Myslím, že Petrův otec je dobrým příkladem toho, jak se k životním obtížím postavit čelem.

Pamatujete si na svoje první setkání s Pétou?

Pamatuji a přiznávám, že jsem z Péti měl zpočátku strach. Pak jsem si ale uvědomil, že je to v podstatě malé dítě ve velkém těle, přestal jsem se ho bát a od té doby jsme byli kamarádi. Péťa je tak trochu komediant a hodně jsme se spolu nasmáli.

Co bylo na natáčení nejtěžší?

Dostat se k protagonistům co nejbliž, a zároveň nenarušit jejich důvěru. Při dokumentu se snažíte zachytit plnou škálu emocí - točíte okamžiky štěstí, ale i chvíle, kdy je váš protagonista na pokraji zhroucení. Musíte být trochu paparazzi a zároveň poznat, kdy už překračujete hranice a je potřeba se stáhnout i za cenu, že přijdete o potenciálně důležitý materiál. To je nejtěžší.

Nad čím byste chtěl, aby se diváci po zhlédnutí filmu zamysleli?

Rád bych divákům ukázal, že i v těch nejtěžších životních zkušenostech se dá najít krása, radost a poetika. Pokud by ale nad něčím měli

přemýšlet, pak nad směrem, kterým se ubírá naše společnost. V dnešní době čelíme krizi na mnoha úrovních a s tím, jak roste tlak na společnost, bude růst i potřeba mezilidské péče a sociální práce. Mám pocit, že neustále hledáme technologická řešení bez ohledu na to, že technologie jsou jednou z hlavních příčin našich problémů. Filmem *Co s Pétou?* bych tedy chtěl především podpořit diskuzi o našich hodnotách.

Co by si měl člověk především uvědomit, když se rozhodne stát se osobním asistentem v organizaci jako je Nautis?

Tato práce přirozeně přitahuje lidi, kteří jsou empatičtí a v komerční sféře postrádají smysl. V Nautisu a jiných neziskových organizacích mohou nalézt uplatnění a pocit zadostiučinění při vykonávání práce, která se nezaměřuje jen na profit, ale má opravdový společenský přínos. Myslím si ovšem, že největší výzvou pro pracovníky v tomto oboru je najít rovnováhu mezi péčí o druhé a pokrytím vlastních potřeb. Když řešíte problémy těch druhých, lehko můžete zapomenout na ty vlastní, což dlouhodobě nemusí být udržitelná strategie. Zvláště vzhledem k tomu, že naše společnost má tendenci brát takto poskytované služby za samozřejmost. Lidé nastupující na tyto pozice by tedy měli přemýšlet nejen v krátkodobém, ale i v dlouhodobějším horizontu a nezapomínat sami na sebe.

Rozhovor s Petrem Johecem, tatínkem Péti a hlavním protagonistou

Jak jste se Vy a Péťa seznámili s Martinem Trabalíkem, režisérem filmu?

Martina jsem poznal v Nautisu. Pracoval tam jako osobní asistent, staral se i o Péťu a známe se tedy asi 4 roky.

Co jste si pomyslel, když Vás Martin oslovil s nápadem natočit dokumentární film o Péťovi?

Váhal jsem, ale nakonec jsem souhlasil. V té době ještě žila moje žena, tak jsem si říkal, že to bude všechno na ní. Samozřejmě jsem netušil, jak to dopadne, ale pak už jsem nemohl a nechtěl couvnout. Jsem moc rád, že se to nakonec povedlo a film jsme natočili.

Jak probíhalo natáčení, jak jste si s Pétou a Vaneskou zvykali na kameru?

Natáčení bylo moc milé, Martin Trabalík (režisér a kameraman) i Petr Kačírek (zvukař) byli v pohodě a vůbec na nic netlačili, jen nás vedli, což bylo od nich skvělé. Kamera mi nevadila a vždycky jsem se těšil na další natáčení. A myslím, že i Péťa. Viděl jsem to na něm, když kluci přijeli. Bylo to zvláštní - jako by na ně byl připravený, nachystaný. A byl v pohodě, hlavně když viděl Martina, režiséra. Z mé strany tam nebyly žádné hranice - chtěl jsem, abychom to natočili tak, jak to doopravdy je a nic neschovávali. Aby byla ve filmu realita taková, jakou ji mám každý den. A když jsem film nakonec viděl, myslím, že se nám to povedlo.

Nad čím byste chtěl, aby si diváci po zhlédnutí filmu zamysleli?

Chtěl bych, aby si všichni uvědomili, že to hlavní a jediné je naše zdraví. A také, aby si na naše děti udělali jiný obrázek a uvědomili si, že i takovéhle děti mezi námi jsou. Chtěl bych, aby i ostatní rodiny, které se starají o takto handicapované děti, byly vidět. Natáčel jsem film i kvůli tomu, že i když je to velmi těžké - fyzicky i psychicky - jsou i chvíle, kdy vám to vaše dítě vrátí. Miluji svého syna a moc si vážím okamžiků, kdy se mnou komunikuje. To se nedá za nic vyměnit.

Co Vás aktuálně nejvíc trápí a co Vám dělá radost?

Nejvíc mě trápí, že těch těžkých chvil je více, než těch lehčích. Nemůžu s Pétou do obchodu, normálně navštívit kino, prostě jen tak obyčejně žít. Radost mi dělá, že s Pétou můžu trávit každou minutu. Nejhorší pro mě je vědomí, že Péťa nikdy nepozná ženu, že nikdy nebude prožívat ty nejkrásnější chvíle se svou rodinou.

Rozhovor s Janem Bodnárem, producentem filmu

Proč jste se vlastně rozhodl natočit s režisérem Martinem Trabalíkem film o rodině pana Jochece?

Zásadní pro mě bylo, že režisér Martin Trabalík měl autentickou zkušenost s prací osobního asistenta a v Nautisu se o Péťu přímo staral. Proto jsme měli velmi exkluzivní přístup k rodině, která nám s natáčením pomohla. A líbilo se mi také, že nad dokumentem Martin od začátku přemýšlel v širším kontextu, nejen filmařsky. K filmu jsme proto vytvořili ve spolupráci s Českou televizí sedmidílný podcast *Co s nimi?*, který moderuje Lea Surovcová, u příležitosti premiéry chystáme charita-

tivní prodejní výstavu děl umělců s poruchou atistického spektra, ale i děl Martina Trabalíka, připravujeme ve spolupráci s ČT a s Nautisem spotovou kampaň. To vše proběhne na podzim u příležitosti uvedení filmu *Co s Péťou?* do kin a posléze také v České televizi. Pro tvorbu příběhové výstavby filmu byly důležité zahraniční i tuzemské workshopy a konzultace, které jsme s Martinem, režisérem filmu, absolvovali. Snažili jsme se maximálně o to, aby byl náš film srozumitelný nejen domácím, ale i zahraničnímu publiku. Situace týkající se péče se totiž v zemích EU zase tolik neliší, podfinancování tohoto systému je vlastně všude. Film měl svou světovou premiéru na festivalu dokumentárních filmů v Soluni a bylo vidět, že jeho síla spočívá mimo jiné i v tom, že univerzálně promlouvá o věcech, které se týkají mnoha lidí.

Rozhovor s Barborou Salačovou, vedoucí Respitního centra Nautis Bohnice, osobní asistentkou Péti

V čem vás nejvíce překvapila práce osobní asistentky?

V tom, že mě nikdy nepřestala překvapovat. A v intenzitě a četnosti toho, jak nám klienti nastavují zrcadlo. Často to není jen o tom, že prožíváte klientovy těžkosti s ním, ale i tom, že ty těžkosti a radosti ve vás něco spouští a vy se v tom nějak musíte zorientovat spolu. Když to dokážete, tak jste schopni navázat nepřenositelný vztah a napojení. To zní trochu “ezo”, ale myslím to tak, že veškeré vztahy, které se mi podařilo s klienty vybudovat, mají za sebou roky dřiny, smutku, štěstí, vzteku a (ne)pochopení. To není tak, že my máme s klienty trpělivost, ale že oni ji mají s námi. Umí si někdo z nás představit, jaké to pro ně je, když komunikují svoje potřeby z jejich pohledu zcela jasně a my na ně koukáme a stejně jim po stopadesáté podáme jablko, když chtějí jet autem?

Co byste bývala chtěla vědět, než jste si tuhle práci vybrala?

Já bych se vše potřebné původně ráda dozvěděla na vysoké škole, kde byla ale akcentována především psychohygiena. Bohužel, realita je úplně jiná. S běžnými praktikami si těžko vystačíte. Žijete s klienty od rána do večera, jste konfrontováni s náročností péče, setkáváte se s příběhy, které nejsou lehké, někdy ani hezké, a k tomu opravdová “ted’ a tady” péče o klienta. Přejde mi toho na jednu hlavu až dost a s univerzálním pravidlem „neberte si práci domů“ se horko těžko jako 19letá holka popasujete bez šrámu.

Jak z vašeho pohledu můžete rodinám ulevit, pomoci v nesnadné situaci, ve které se nachází?

Myslím, že je potřeba si uvědomit, že my převezmeme péči jen na velmi časově omezený úsek. Respitní (odlehčovací) centra všechno nespasí, leč by si to všichni politici a vlivní pánové a vlivné ženy přáli, protože tak mohou nespokojeným hlasům ve společnosti zavřít pusy, neb „je o ty klienty s PAS+ přeci postaráno.“ Já vidím velký přínos v tom, že jsme občas první služba, která rodičům dítě po hodině nevrátí s tím, že „zlobí a je nezvladatelné“. Myslím, že to je hodně důležité, pro rodiče i pro klienta. Rodiče nebo pečující poznají někoho, kdo „jde chvíli v jejich botách“ a pak si společně, s porozuměním můžeme povídat o tom, jak se klient chová u nás, jak se chová doma a jak tomu každá strana rozumí. Díky respitku si mohou také alespoň občas odpočinout, zařídit si potřebné pochůzky, návštěvy u lékaře apod. Každopádně, já bych ráda při této příležitosti složila všem neformálním pečujícím v rodinách velkou poklonu - jsou to neuvěřitelné bojovnice a bojovníci.

Rozhovor s Hynkem Jünem, zakladatelem Nautis a metodickým ředitelem terapeutických služeb.

Jaké jsou aktuálně nejdůležitější cíle Nautisu, oč v současné době nejvíc usilujete?

Nejdůležitějším cílem Nautisu je vůbec udržet stávající služby pro rodiny s dětmi nebo dospělými s autismem. Rodinám poskytujeme často kvalitní služby v nedostatečné kvantitě. Jednotlivé služby střídavě vyhláší na přechodné doby stop-stavy, protože nemají kapacitu na poskytnutí služeb všem, co je potřebují. Nautis se dále snaží udržovat komplexnost služeb od raného dětství (diagnostika, raná péče, mateřská škola), přes školní věk (SPC, terapeutické středisko) až po dospělost (sociální rehabilitace, podpora samostatného bydlení, domov se zvláštním režimem, chráněné bydlení). Poskytujeme také služby bez ohledu na věk dítěte (osobní asistence, respitní služby, letní pobytové tábory, poradenství, vzdělávání, apod.). Tahle rozkročenost Nautis je naší největší výhodou a zároveň i největší komplikací pro udržení stávajících služeb nebo jejich rozvojem.

Působíte v Nautisu mimo jiné jako intervizor pro pečující personál, který se stará o lidi s PAS - to jsme viděli i ve filmu. Funguje podobná podpora pro pečující rodinné příslušníky?

Pro rodiny existuje podpora v podobě možných pravidelných konzultací, rodinných terapií, párových terapií. Velkou mírou může pomoci i odborné poradenství a case-management rodin s nejzapeklitějšími případy. Pro spoustu rodin je však toto poradenství nebo rodinná terapie nedostupná, protože se neposkytuje v místě jejich bydliště, nemají hlídání pro své děti po dobu konzultací nebo rodinné terapie jsou pro ně příliš drahé.

Jaká největší úskalí vnímáte při pomoci rodinám?

Hlavním problém vidím v tom, že v naší republice není pořádně nastaven systém koordinace služeb pro rodiny s dospívajícími a dospělými členy s autismem. Obce často ví, že na jejich území aktuálně žije rodina s dítětem s autismem s chováním náročným na péči. Zároveň obce často nejsou rodině aktivní oporou pro tvorbu či vyjednávání služeb, které tyto rodiny budou v budoucnosti nevyhnutelně potřebovat.

Rodiny tak zůstávají na hledání a vyjednávání služeb osamocené. Rodiny také dostávají příspěvky na péči, za které si mají kupovat služby pro své dítě. Výše příspěvku však často nekryje služby v míře, kterou rodina reálně potřebuje. Ceny služeb jsou státem regulované, neodpovídají reálné hodnotě. Příspěvky na péči jsou podhodnocené.

Dotace ze strany státu tak nekryjí rozvoj služeb dle potřeb rodin a rodiny nemají možnost aktivně svým příspěvkem podporovat vznik nových služeb. Je důležité si uvědomit, že se tady nebavíme o kroužcích hokeje nebo o hlídání dítěte ve chvíli, kdy si matka potřebuje odskočit na kosmetiku. Zde se bavíme o službách, bez kterých v domácnostech dochází ve zvýšené míře k tvrdému domácímu násilí nebo k absolutnímu vyčerpání a zhroucení zdravých členů rodiny.

Tvůrci

Scénář, režie: **Martin Trabalík**
Kamera: **Martin Trabalík**
Střih: **Matěj Beran**
Dramaturgie: **Ivo Bystřičan, Ivana Pauerová-Miloševič**
Hudba: **Petr Mazoch**
Zvuk: **Petr Kačírek, Šimon Herrmann**
Producent: **Jan Bodnár (Gnomon Production s.r.o.)**
Kreativní producentka ČT: **Alena Müllerová**

CO SPĚTOU?

formát: **DCP, HD file**
stopáž: **86 minut**
premiéra ČR: **2025**

Informace

originální název: **Co s Péťou?**
anglický název: **What about Petey?**
rok výroby: **2025**
jazyk: **český**
titulky: **anglické**
země vzniku: **Česká republika**

Film vyrobil:

GNOMON

Koproducenti:

Česká televize

Film byl podpořen:

Financováno
Evropskou unií
NextGenerationEU

NÁRODNÍ
PLÁN OBNOVY

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři:

P2M Consulting

NAVUTIS
Národní ústav
pro autismus, z.ú.

SLEEPWALKER

FEELSALES

Hlavní mediální partner:

Radiožurnál
Český rozhlas

Mediální partneři:

TOTALFILM

Voxpot

RESPEKT

Záštita:

Klára Šimáčková Laurenčíková, zmocněnkyně vlády pro lidská práva

Kontakty

Producent:

Jan Bodnár

jan.bodnar@gnomonfilm.cz

+420 774 986 820

PR & Média:

Lucie Medková

medkova@p2m.cz

+420 603 759 360

Klára Vorlíčková

vorlickova@p2m.cz

+420 776 459

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Linktree](#)

[Web](#)

[Trailer](#)